Varsányi Hírlap

Kiadó: Polgármesteri Hivatal, Varsány
Időszakos információs lap

Évfolyam: III. Szám: 4.
Dátum: 2004. december

Mindenki érzi már a bőrén, hogy egyre hidegebb van. És ha hidegebb van, akkor itt a tél. Megszokottan vesszük tudomásul, hogy nem sokára mindent belep a hó, már kora délután sötétedik és az év méltó befejezéseként ünnepeljük Jézus születését és egy, remélhetőleg boldogabb új évet. Az ember hangulata ilyenkor felemás lehet, hiszen a tél minden olyat hoz nekünk, ami érzelmileg, értelmileg és nem utolsó sorban anyagilag is hat ránk. Közhelyesen mondhatom, hogy fel a fejjel, lesz ez még így sem, és ha már leírtam, akkor vállalom. Mert mindannyian tudjuk, hogy mindig felállunk, bármennyiszer is elesünk, vagy ha bármikor bajban vagyunk. Pihenni kellene ilyenkor, de megintcsak felismerjük, hogy ez nem jön össze. De arra kérem Önt, kedves olvasó, hogy minden nap, legalább egy pillanatra érezze, hogy boldogok lehetünk. Csak keressük meg azt, hogy mi adhatja meg ezt a boldogságot.

A téli népszokásokról

A regölés (december 26.)

A regölés a télközépi, karácsonyi, újévi köszöntés Európában ismert szokásának magyar változata. Ilyenkor a gyermekek, legények vagy felnőtt férfiak házról-házra menve hőséget, boldogságot kívánnak a következő évre. Nyelvészeink szerint a regölés név finnugor eredetű, és etimológiailag összefügghet a régi magyarok sámánjainak extázisba esésével is.

A XVI-XVIII. században a vízkereszt utáni első hétfőt regölő hétfőnek nevezték. Heltai Gáspár a XVI. században regülő hetet említi, mikor az emberek isznak, tobzódnak, és ez szerinte az ördög nagy ünnepe. Az utolsó két évszázadban a Dunántúlon és Erdélyben volt szokásos a regölés.

A Dunántúlon legények jártak láncos botral és kócsögdudával felszerelve olyan házakhoz, ahol eladó lány volt, és elénekelték varázsénekükeet. Ennek egyik állandó motívuma a termékenységvarázslás: a gazdának és háza népének jó egészséget, vagyont kívánnak. A második részben egy leányt regölnek össze egy legénnyel. E két állandó részt megelőzi a beköszöntő, melyben a regösök elmondják, hogy hosszú, fáradságos útról érkeztek. Néha megemlítik, hogy nem rablók, hanem István király szolgái. A bevezetőhöz tartozik a csodaszarvastól szóló részlet is.

A regölés első kutatója Sebestyén Gyula volt. Nem volt zeneértő - fonográffal vette fel az énekeket. Mások - főként Lajtha László - jegyezték le őket.

Hejgetés (dec.31. - Moldvai csángók)

A hejgetés célja az új esztendőben a gabona, a kenyér mágikus úton való biztosítása.

Résztvevői legények, akik elsősorban a lányos házakat keresik fel. A mondókát ostorok csattogása, harangszó, furulya, dob és a kócsögdudához hasonló "bika" hangja kísérte. A hejgetés a búza élettörténetét mondja el a mag elvetésétől a kenyér elkészültéig.

Névnapi köszöntés (december 26-27.)

December 26-27-én köszöntik a magyar falvakban az Istvánokat és a Jánosokat. Tekintettel arra, hogy e két férfinév igen népszerű hazánkban, az István-és János-napi köszöntés a karácsonyi ünnepi ciklus fontos része: baráti ünneplő alkalom, mikor az ismerősök meglátogatják egymást, és munkaszüneti nap lévén, a terített asztal mellett elszórakoznak.

Reményik Sándor

Karácsonykor

A szent estén majd eljövök ide.
Álmaim szekerébe fogatok
És szólok fantáziám táltosához:
Hipp-hopp, ott legyek,
ahol akarok,
És álomhintón eljövök -- ide.

Itt minden fehér lesz, -- fehér,
és halott.
Csak egy hang lesz
a halott rengetegben:
A zúgó patakok.

És én fenyőtől fenyőhöz megyek
És minden fenyőt megsimogatok.

És megkérdezem:
virrasztotok még?
És megkérdezem:
hogy aludtatok?

És aztán feltüzöm a szivemet
A legmagasabb fenyő tetejére, -
S imába kezdek:
Magány, Mi Anyánk...

Néked ajánlom égő szivemet...
Olyan lesz, mint egy
karácsonyfaláng.

Sikeres, elnyert pályázatok

Lapunk előző számában tájékoztattam az olvasókat arról, hogy hová, milyen pályázatokat nyújtott be az önkormányzat 2004. augusztus 30-ig. A pályázatokat elbírálták, és sikeréről számolhatok be.

Nyertes pályázataink:

- Orvosi rendelők kialakítása: **11.000.000 Ft**
- Orvosi rendelők belső berendezése: **1.831.000 Ft**
- Kossuth út burkolatának felújítása: **7.692.000 Ft**

Sajnos nem nyert a Művelődési Házra beadott pályázatunk.

Az összegek vissza nem térítendő támogatások. A közbeszerzési eljárások megtörténtek. A pályázati pénzek segítségével az orvosi rendelők kialakítása és berendezése megvalósulhat előreláthatólag 2005. április közepére.

A Kossuth út teljes hosszában felújításra kerül 2005. május hónapban.

Mennyi lesz a helyi adó és a szemétdíj 2005-ben?

Önkormányzatunk Képviselő-testülete 2004. november 25-én tárgyalta a költségvetés 2005. évi koncepcióját. Az előrejelzések szerint a központi állami normatívák továbbra sem fedezik teljes mértékben a kötelezően előírt feladataink kiadásait. Ha fejleszteni szeretnénk, további bevételekre van szükség. Ennek érdekében, a saját bevételi lehetőségeket vizsgálva, a Képviselő-testület az alábbi adóemeléseket határozta el **2005 évre:**

- Iparűzési adó: **1,5 % - ról 1,8 %**
- Kommunális adó: **2000 Ft/év – ről 3000 Ft/év**

Új adónem továbbra sem kerül bevezetésre.

A Képviselő-testület megvizsgálta a szemétszállítás és szemételhelyezés díjának alakulását is a 2004. évben. Megállapítást nyert, hogy ez évben a szemétdíjhoz az Önkormányzatnak több mint 1 millió forintot kellett hozzátenni, hogy a számlákat maradéktalanul teljesítsük. A szemét mennyisége emelkedik, az utána fizetendő szállítási- és elhelyezési díj követi az emelkedést.

A fentieket figyelembe véve **2005. január 1-től** kezdődően, a szemétdíj a következő lesz:

- Lakossági díj: **700 Ft / ingatlan / hó**
- 70 éven felüli egyedülállók: **300 Ft / ingatlan / hó**
- Közületek: **800 Ft / kuka / hó**
- A szemeteszsák ára: **100 Ft / db**

Felhívjuk a lakosság figyelmét, hogy a „többlet" szemetet a kuka mellett, csak a Polgármesteri Hivatalban vásárolt, feliratos zsákban tegyék ki. Más tároló edényben, vagy zsákban kitett szemetet nem szállítunk el! Törekedjünk arra, hogy a szemét mennyisége csökkenjen, mert csak így tudjuk csökkenteni a fajlagos költségeket.

Megjegyzés

Többen megkerestek azzal az észrevétellel, hogy amióta működik Polgárőrség, és van körzeti megbízottunk, azóta másképpen mennek a dolgok. Nagyon sokat dolgoznak, és a rájuk bízott feladatokkal el tudnak számolni. Mi több, emberséggel rendelkeznek, amely tulajdonság az ő feladatkörükből adódóan nagyon fontos momentuma együttműködésüknek a lakossággal. Azt hiszem a leírtakkal mindenki egyetért. Valószínűleg vannak, akik másképp látják személyes vagy más hivatalos okokból, de őket is szívesen meghallgatom.

Ezennel köszönetet szeretnék mondani Szilvási József körzeti megbízottnak, a polgárőröknek, és Varga Tibornak, a Polgárőrség vezetőjének munkájukért, és remélem, hogy a jövőben is együtt tudunk működni a faluért, és egymásért.

Bátyi Sándor

Anyakönyvvezető tollából

Az újszülöttek, házasságot kötöttek, elhunytak névsora.

Lezárva: (2004. november 30.)

(A közölt adatok a helyi népesség-nyilvántartáson alapulnak)

Újszülöttek névsora:	Születés időpontja:	Szülők neve:
Szép Inez	2004.szeptember 20.	Szép Csaba és Ispán Klaudia
Berki Dávid	2004.szeptember 24.	Berki Tibor és Gajdos Katalin
Szita Bence	2004.október 9.	Szita Péter és Mócsány Zsuzsanna
Tóth Lilla Anna	2004.október 11.	Tóth József és Pifka Anna

Házasságot kötöttek névsora:	Házasságkötés időpontja: (Varsányban történt a házasságkötés)
Kósa József és Gazsi Georgina	2004. október 21.
Márton Norbert és Hanzel Nikolett	2004. november 5.

Elhunytak névsora:	Születés éve:	Halálozás időpontja:
Szép Jánosné	1925.	2004. szeptember 20.
László István	1931.	2004. november 15.

Bárány Bernadett
Anyakönyvvezető

Minél szebbnek látjuk az életet, annál inkább képesek vagyunk azt még szebbé tenni.
Kínai közmondás

KÖNNYŐ - **KÖNNYŰ** - KÖNNYŲ - **K̈ÖNNYŰ** - KONNYŰ - KÖNNYÜ - KÖNNYÚ - KÖNNYŰ

Új rovatot indítunk *KÖNNYŰ* címmel, amelyben 8. osztályos tanulók készítenek riportot a falunkban élő emberekkel. A riportban inkább személyes kérdéseket tesznek fel a tanulók. Az első riportot Kiss Zoltán polgármesterr Úrral készítette el Csampa Zsófia és Szép Márta. A riportot a gyerekek által elkészített módon közöljük le.

Egy polgármesternek igen felelősségteljes beosztása van, hiszen egy egész falu gondja-baja nehezedik a vállára. Mi most mégis szeretnénk hepillantást nyerni abba, hogy egy fontos embernek, hogyan telt a gyermekkora.

– *Milyen tanuló volt, és szeretett-e iskolába járni?*
– Általános iskolába Nógrádsipeken, szülőföldemen, jártam, és szerettem. Jeles tanuló voltam. Az általános iskola után a balassagyarmati Balassi Bálint Gimnáziumba jártam, ahol erős négyes tanuló voltam.
– *Melyek voltak a kedvenc tantárgyai?*
– A kedvenceim a magyar és a történelem voltak.
– *Szeretett sportolni?*
– Igen, kedvenc sportom a foci a mai napig.
– *Szabadidejében mivel foglalkozott gyermekkorában?*
– Nem volt lehetőség. Libát és tehenet őriztünk, ebből hasznunk is származott. De nagyon sokat játszottam a barátaimmal.
– *Milyen filmeket szeretett?*
– Szeretem a mozit. Annak idején Nógrádsipeken, a Művelődési Házban havonta kétszer volt mozi. Kedvenc filmjeim a kalandfilmek, a filmvígjátékok és a természetfilmek közül kerültek ki.
– *Volt-e példaképe?*
– Nem volt példaképem, mert nem volt rá szükség.
– *Önnek hogyan teltek el gyerekkorában a karácsonyi ünnepek?*
– Nem volt ennyi felhajtás. A karácsonyfát a szenteste előtti nap mentünk el kivágni. A fát csokispapírral díszítettük. Az ajándék dió és csillagszóró volt. Éjjel pedig közösen mentünk szentmisére. Meghittebb volt.
– *Minket, nyolcadikosokat, a továbbtanulási problémák foglalkoztatnak. Ön mi szeretett volna lenni gyermekkorában?*
– Engem érdekelt a gépészet és a technika. Építész szerettem volna lenni.
– *Szereti a munkáját?*
– Igen, szeretem. Nagyon sokat gondolok rá.

Köszönjük szépen, hogy válaszolt kérdéseinkre. Munkájához továbbra is jó egészséget, sok sikert és kitartást kívánunk!

Csampa Zsófia és Szép Márta

István atya életének története

Községünkben ez év augusztus 1-től **Puhovszky István** tiszteletdíjas lelkipásztor látja el az egyházközösség vezetését. István atyát gyermekkoráról, papi pályájáról, annak állomásairól, munkásságáról, papi hitvallásáról kérdeztem. Ő készségesen, szívesen fogadott és bepillantást engedett életébe. Én ugyanolyan áhítattal figyeltem szavait, mint a templomban hallgatom szentbeszédét, igehirdetését- melyek figyelemre ösztökélnek, elgondolkodtatnak, lebilincselnek kicsiket és nagyokat.- (Elbeszélését szószerint adom közre)

„Papi hivatásom gyökerei visszanyúlnak édesanyám fogadalmi felajánlásához. Ő ugyanis első leánygyermeke után meddő maradt és 10 évig próbálkoztak, sokat költöttek orvosokra, hogy gyermekük legyen. Végül is miután teljesen reménytelen volt, hogy gyermeke legyen, az ipolysági templomban tett egy fogadalmi felajánlást a Szűzanyának, hogyha gyermeke lesz, akár fiú, akár leány a jó Istennek ajánlja.

Nekem nagyon sokat beszélt arról a nővérkéről, aki első gyermeke volt és 6 éves korában meghalt. Veronikának hívták, aki egy hihetetlenül jámbor, vallásilag nagyon fogékony gyermek volt, skarlátban, tehát diftéria járványban halt meg. Édesanyám 3 éves koromban, 1935-ben megözvegyült, édesapám nagyon korán meghalt 38 éves korában. Özvegy édesanyám rendkívül bensőséges nevelt, óvott az utcától, nem is igen engedett ki. Ha mentünk valahová mindig ő vitt. Ez egyfajta zárkózottságra kényszerített és arra is, hogy jobban figyeljek. Tehát kialakult bennem egy nagyon erős figyelőkészség, ami jó is volt és rossz is volt. Jó volt, mert sok mindennek a nyitjára rájöttem gyermekkoromban, de egy kicsit bizalmatlanná váltam a felnőttekkel szemben. Nagyon sok időm jutott álmodozásra és imádságra. Az imádságaim mindig Veronika, az elhunyt nővérem közvetítésével mehettek az égbe, mert folyton vele foglalkoztam. 1941-ben édesanyám újabb házasságot kötött és ez a házasság, minthogy a nevelőapám, aki örökbe fogadott Horthy katona volt, hihetetlenül mozgalmassá és hányatottá tette az életünket. Mint hivatásos katonát sokszor helyezték őt, megjártuk Balassagyarmatot, Losoncot, és amikor kivitték a háborúba, akkor újból hazamentünk.

A háború után a csehszlovák hatóságok azonnali hatállyal kilakoltattak, 45 kg csomaggal. Egy évig ismerősöknél húzódtunk meg és ezt az iskolai évet el is veszítettem. Ez meglett alkalom volt arra, hogy jobban töprengőbbé és elmélyülten gondolkodóvá váljak, mert a szüleim szenvedése és szegénysége az én lelkemen is nyomott hagyott. Arról nem akartak lemondani, hogy ne tanuljak tovább és így aztán 1945 őszén beadtak a balassagyarmati szalézi atyákhoz kollégiumba. Onnan jártam ki a Balassi Bálint Gimnáziumba, ahol az öt gimnáziumi osztályt elvégeztem és alighanem az atyák hatására kialakult bennem a papi hivatás gondolata. Édesanyám nem örült ennek és nem akart papnak engedni, megfeledkezett felajánlásáról. Én azonban konokul ragaszkodtam az elképzelésemhez és sikerült rábeszélni, hogy 1948 őszén elengedjen Esztergomba.

Végül is, hogy elengedett annak az az előzménye, hogy 1946 telén egy súlyos tüdőgyulladást kaptam szív-belhártyagyulladással, három hónapig élet-halál között feküdtem a balassagyarmati kórház belosztályán. Amikor gyógyulófélben a Tóbiás doktor úr azt mondta az édesanyámnak, hogy megkérdezheti, mi lenne az első kívánságom, mit ennék, akkor én rosszul értve a kérdést azt válaszoltam, hogy az lenne az első kérésem, hogy engedjen el papnak. Ez törte meg édesanyámat, mert ekkor eszébe jutott a fogadalma. Tehát egy megrázó, lelki élmény és visszaemlékezés hatására egyezett bele, hogy pap lehessek.

Így 1948 őszén az esztergomi papnevelő intézet kisszemináriumába kerültem, ott érettségiztem 1951-ben és onnan folyamatosan haladtam tovább. 1956. június 10-én szenteltek pappá. A fogantatásom és a születésem történetét az első misém előtt mesélte el nekem édesanyám. Az első misém Balassagyarmaton volt idősebb Bárány Anzelm atyánál 1956. június 17-én.

Első állomáshelyem Esztergom belváros volt. Mint fiatal pap ébredtem rá, hogy a szívemben nagyon nagy szeretet és részvét van a szenvedő, a beteg és a szegény emberek iránt. Annál is inkább mert, az 1956-os forradalom napjaiban rögtön kineveztek kórház lelkésznek. Visszakaptuk Esztergomban a Kolosi kórház kápolnáját és a lelkész lakását is. A forradalom elesettjeit láttam el, akik között volt orosz, magyar katona, civil és mindenféle ember és ez egész életemre kihatással volt, meg hát a betegek is.

Meg kell még említenem, hogy az 50-es 60-as évek viszonyai elég sok megpróbáltatást is jelentettek, mert azért az volt akkoriban a gyakorlat, hogy ha az ember nagyon eredményesen vagy sikeresen dolgozott és főleg az ifjúságra, a gyerekekre tudott nagy hatással lenni, akkor elhelyezték. Nem érdemes felsorolni, de az 50-es 60-as években egymás után négy vidéki munkahelyen dolgoztam.

Nagyon- nagyon hálát adok a jó Istennek, hogy ez az úgynevezett káplánkodás, ez a káplán korszakbuzgó, komoly, kiegyensúlyozott, bölcs papi vezetőkkel ajándékozott meg, akik atyai szeretettel nevelgettek, irányítottak, és amiben a szeminárium nem tudott kellő felkészítést adni - az emberekkel való érintkezés -, azt ők megadták. Eleinte - bármennyire is szerettem az embereket - meglehetősen sután mozogtam és idő kellett ahhoz, hogy normális vagy kiegyensúlyozott magatartásra tegyek szert minden rendű és rangú emberrel szemben.

Kispap koromban, minthogy szegények voltak a szüleim általában minden nyáron dolgoztam, ezzel is igyekeztem megkeresni a saját évi zsebpénzemet.

A szeminárium a legszükségesebbeket ugyan biztosította, de hát azért sok mindenre szüksége volt az embernek, amihez zsebpénzre volt szüksége. Ez is közelebb vitt az emberekhez.

Munkahelyeim közül nagyon szívesen emlékezem Csolnokra, ahová a forradalom eseményei után kerültem, 1957. április 12-én, és ahol a főnököm, Cseri István atya 1959. novemberében nyelőcsőrákban halt meg. Nagyon szerettek a csolnokiak, nagyon megszerettek, mint fiatal káplánt, és azzal a kéréssel fordultak az esztergomi főhatósághoz, hogy nevezzen ki engem plébánosnak, és akkor felépítik a plébániát. A plébánia ugyanis le volt bombázva és a pajta-istállót alakították át átmenetileg. Csolnok bányászfalu volt, svábok lakták, de éppen azért, mert bányászok voltak otthagyták őket. Volt egy hozzácsatolt Rákosfalva nevű bányásztelepülés, ahol viszont az Alföldről és különböző országrészekről letelepített bányászoknak épített még a háború előtt Schmidt bányaigazgató - a dorogi tulajdonos - lakóházakat és ott is

volt általános iskola és templom is. Tehát ez közel hatezer lelkes két település volt, igen nagy munkát adott. Minden tiltakozásom ellenére a tanácsi vacsora után az esztergomi apostoli kormányzó közölte velem, hogy megegyezett a képviselő-testülettel, neki megéri, hogy építsenek egy plébániát: irt hagy plébánosnak és küld egy újmisés káplánt. Én nem örültem ennek a fordulatnak, mert nagyon fiatalnak és nagyon tapasztalatlannak éreztem magamat és kértem is, hogy ne tegye, inkább hozzon valakit plébánosnak, én szívesen itt maradok tovább, és esetleg ha mellette még dolgoztam egy másik 3-4 évet, akkor vállalom a plébánosságot. Nem egyezett ebbe bele és ott maradtam. Valóban küldött egy újmisés káplánt. Ez egy nagyon hősies korszak volt, mert az emberekkel vállverve másfél év alatt – társadalmi munkában naponta 20-25 ember dolgozott – felépítettük a plébániát. Engem nem ért különösebb csalódás, mert számítottam rá, de amikor a plébánia felépült és meg volt a beszentelése, elfoglaltuk, kialakítottuk a lakrészeket, akkor megkaptam az elhelyezésemet. Ez a falusiakat annyira megviselte, hogy tiltakozásul két kosárra való rózsafüzért szedtek össze, és azt mondták nekem, hogy

bemennek Esztergomba és megmondják, hogy abba hagyják az imádságot, becsukják a templomot, ha engem elhelyeznek. Érthető volt talán ennek az egyszerű népnek a felindulása. Hosszú könyörgés és prédikációk után sikerült őket meggyőznöm, hogy visszajöhetek még, és vegyék tudomásul, hogy nem egészen a püspök dönt arról, hogyan alakulnak a papi helyezések, biztos jó papot fognak kapni és nyugodjanak ebbe bele.

Dunakintibe kerültem, ahol viszont kárpótolt a jó Isten, mert az egy mélyen vallásos és azért már valamivel intelligensebb nép volt – közel az osztrák határhoz – ahol szintén hihetetleniül jó lelkű főnököm volt. Aki még régi vágású pap volt és természetesnek tartotta, hogy a papi munka és egyszerűség mellett pihenésre és a szórakozásra is időt fordít és meg kellett mellette tanulnom tarakkozni. (Az akkori papok szórakozása az volt, hogy vasárnap a litánia után összejöttek és hétfő reggelig verték az asztalt nagyon szerényen és diszkréten). De ugye, ha valamelyik megbetegedett, akkor játszanom kellett és emlékszem rá, hogy ez nekem borzasztó terhes volt. Nazarénusban még gyónni is elmentem és kértem a diszpozíciót is, mert mindig engem szidtak. A tarokk egy nagyon nehéz játék és persze, hogy rontottam, hosszú idő kellett hozzá, hogy az ember megtanulja. De felejthetetlen szép élmény volt.

Aztán papi pályafutásomnak egyik legszebb korszaka viszont az volt, amikor fölkerültem Budára az alsó Krisztinavárosi plébániára, ahol komoly hitélet folyt. Akkoriban 50-60 nővér lakott - természetesen mind civil munkahelyre dolgozva - ott a Naphegy környékén és oda jártak abba a templomba és nagyon hamar megkértek, hogy legyek a lelki vezetőjük. Bizony sokszor lakásokba bujdosva tartottam nekik lelkigyakorlatot. De ezen túlmenően is csodálatos ifjúsági élet volt, rengeteget kellett gyóntatni. Vasárnap 11 misénk volt – közel volt a Déli-pályaudvar- négyen dolgoztunk és két kisegítő atya is, és igazába véve talán ekkor kerültem bele abba az igényes és egész embert próbára tevő lelkipásztori munkába, ami szinte naponta megtérésre készteti a papot is. Ennek aztán - és nyilván a budapesti környezetnek- meg voltak az ártó hatásai, mert 1978-ban egy epe és egy vastagbél műtéten estem át és akkor az orvosi konzilium úgy döntött, hogy Budapestet el kell hagynom, mert nagyon beteg voltam és nem hitte senki, hogy ilyen munkatempóban és ilyen környezeti szennyezés mellett én rendbe fogok jönni.

Lékai bíboros úr, az orvosok kérésére, vidékre helyezett Letkés - Ipolytölgyesre, ahol viszont papi pályafutásom leghosszabb idejét töltöttem: 20 esztendőt. A letkésiek szegény jobbágyok és summások voltak, nem volt plébániájuk a török idők óta, az elődöm épített egy lelkészlakást, mert ennek a falunak volt lakosság megtartó ereje. Két kedves nővér vállalkozott arra, hogy lejöjjön. A bíboros úr tanácsára és az elődöm tanácsára is – mert ő úgy érezte, hogy elég szegény a falu és nehezen tartják el a papot - az úgynevezett juttatásos földet, ami másfél hold volt, elkezdtük művelni és kapálni. Kukoricát ültettünk és állattartásba is fogtunk. Hogy milyen jó lelkű nép volt az hamar megmutatkozott, hiszen másodszor már nem hárman mentünk kapálni, hanem legalább nyolc tíz asszony jött velünk és ez így ment mindaddig, míg abba nem hagytuk. Úgy érzem, hogy megtaláltam hozzájuk a hangot.

Én mindig hihetetlen empátiával, egyszerűséggel szólítottam meg az embereket. Elítéltem – ezt az idősebb, bölcsebb papoktól tanultam - a lelkipásztori agressziviást, a durva, lekezelő bánásmódot, azt hogy én bármi módon fölényeskedjek, vagy visszaéljek a papi hatalmammal. Minden tekintetben inkább segítő és megértő voltam és inkább a szigorú egyházi előírások rovására tettem engedményeket, csak hogy az embereket közelebb segítsem Istenhez. Az volt a nézetem és ma is az a nézetem, hogy a papnak lényegében egy kísérő szerepe van, segít kialakítani az embereknek az Istennel való személyes kapcsolatát és ott már véget ér az ő szerepe, mert ő nem egy zsarú, egy végrehajtó, nem egy ellenőr, nem egy számonkérő, hanem ő mindenkor egy segítő és résztvevő kísérő, aki ott van ha bármi baj történik, hogy segíteni tudjon. Ezt nagyon nagy örömmel és nagylelkűen fogadták a hívek és én örültem annak, hogy szabadabban mozognak az emberek és szabadabban élnek és nem veszik olyan görcsösen az egyházi előírásokat. Hiszen mindig hangoztattam, hogy a szeretet törvényei, az hogy a családi szolgálatot elvégezzék, vagy egy vasárnap hazaérkező gyermeket, vagy vendéget ellássanak ez a szeretet parancsa miatt elsőbbrendű, mint az hogy ő azt az egy vagy két misét esetleg elmulasszá. – hiszen nem volt válogatási lehetősége. Minden tekintetben ezt a szabályt követtem, az emberekkel konfliktusaim egyáltalán nem voltak, egyházi hatóságokkal itt-ott. De végül is az idők és a második vatikáni zsinat szele hozzánk is elért és most már hivatalosan is ez az egyházi szemlélet, hogy mély megértéssel, tisztelettel, reverenciával, az emberi jogokat és főleg a lelkiismereti szabadságot tiszteletben tartva mi kínáljuk fel az evangéliumot, segítsünk mindenkinek, aki keresi Istent vagy komolyabb lelkiéletre akar jutni, de ne legyünk agresszívek, ne erőltessük, és főleg ne tegyünk szemrehányást.

Talán a kicsit meggondolatlan sok fizikai munka miatt és az epemûtétem miatt meggyengült a hasfalam, egy lágyékséryet szedtem össze, ami aztán háromszor kiújult és végül is már műanyag védőhálót kellett beültetni a jobboldali hasfalba. Ekkor már a főhatóságom is és az orvosaim is azt mondták, hogy vonuljak vissza. Így aztán 2000-ben nyugdíjba kerültem, és akkor a Balassagyarmaton élő húgomtól kaptam lakóhelyet, aki egyedül maradt (ő a szüleinknek szentelte az életét). De nem sokáig élvezhettem a nyugdíjat, mert 2000. augusztusában felhívott a Keszthelyi püspök úr és arra kért, hogy átmeneti időre vállaljam el Rimócot. Én megígértem, hogy kimegyek, körülnézek és elvállalom. Még ugyanaznap este jött a telefon, hogy vállaljam el hozzá Varsányt és Sipeket, mert elment a Tamás atya. Ekkor viszont azt mondtam, hogy tekintettel arra, hogy orvosi véleménnyel kerültem nyugdíjba ez három falu, három templom, három iskola, ami nagyon sok- ezt nem tudom vállalni. Rövidesen azonban mégis munkába kellett állnom, mert Béla Vince atya, akit Szobra helyezett a püspök úr 2000. szilvesztere után egészségi okokra hivatkozva elhagyta az állomáshelyét és kórházba vonult – ekkor a püspök úr Szobra helyezett. Nyugdíjasként dolgoztam Szobon két esztendőt, amikor egy fiatal atya vállalta ezt a munkahelyet és újból visszavonulhattam akkor már az édesapámtól örökölt kis paraszt házba, Hontra, amit átalakítottam és komfortossá tettem. Ide elsősorban egyrészt a honvágy, másrészt a hálaérzet vitt, hiszen a hontiak fogadtak be 1945-ben, és 1951-ig ott laktunk különböző albérletekben és nagyon-nagyon sokat segítettek. Lényegében Hontról adtam be a pályázatomat, mert a szalézi atyáknál nevelkedtem ugyan, de a plébánosom a honti plébános volt, így az ő ajánlatával és javaslatával kerültem Esztergomba.

Rövid két év pihenő után jött az újabb megkeresés, hogy vállaljam el Varsányt és Sipeket. Ennek a kérésnek azért volt nehéz ellenállni, mert az esztergomi egyházmegyés Beer Miklós atya került a váci püspöki székbe és nagyon meggyőzően és a barátságunkra való hivatkozással is a lelkemre beszélt, így elvállaltam ezt a munkát. Elmondhatom, hogy nagyon nagy örömmel és a szívemben sok reménységgel jöttem ide – bár tudtam, hogy már a teljesítőképességem nem olyan, mint egy középkorú, jó erőben lévő emberé. De hát nem is azt kérte tőlem a püspök úr, hogy csodadolgokat vigyek végbe, hanem álljak a hívek rendelkezésére. Ezt minden erőmből igyekszem megtenni, és én úgy hiszem, hogy a saját elveim és nagyon kialakult szilárd evangéliumi hitem szerint végzem ezt a munkát. Természetesen sorrendet tartva, tehát a legfontosabbat helyeztem előtérbe a szentségek kiszolgáltatását és a szentmisét. Második helyen nálam mindig az igehirdetés szerepelt. Én igazán szerettem volna mindig szegény maradni, de az elöljáróim is azt mondták, hogy Pista a jó Isten téged megáldott egy szónoki képességgel és ezt ne csak úgy használd ki, hogy élsz vele, hanem úgy is, hogy állandóan képzed magad, és tartalmas szentbeszédeket akarsz mondani. Erre világéletemben törekedtem, éppen ezért az olvasást és a tanulást máig sem hagytam abba, követve a régi jó papi hagyományokat, hogy „a jó pap holtig tanul". A püspök úrral abban egyeztem meg, hogy amíg egy megfelelő papot nem talál, addig én itt maradok. Hogy ennek legyen valami terminusa ő azt kérte, hogy legyen ez egy év. De természetesen, ha továbbra is szükség lesz a munkámra, - majd 2005. júniusában konzultálunk - akkor majd meglátjuk „.

Nagyon szépen köszönöm István atyának, hogy fogadott engem és őszintén mesélt életéről – születésétől a mai napig – megismerhettük papi hivatásának a lényegét, fontosságát, értelmét.

Befejezésül kívánom, hogy Isten adjon neki erőt és egészséget, hogy nagyon sokáig itt lehessen még a körünkben, és ahogyan Ő szerényen megfogalmazta *„a hívek rendelkezésére álljon"*.

Szöveget lejegyezte, fotó: **Bárány Bernadett**

A múlt ölelésében

A napokban - a faluban - egy családi házban tettem látogatást. Ez a ház a külseje szerint semmiben sem különbözik a faluban látható házaktól. A különbség az egyik szoba berendezésében található, ez a szoba a régi időket idézi fel, hiszen a szoba minden részéből régi bútorok, berendezési tárgyak, dísztárgyak néznek vissza ránk. Láthatók itt a teljesség igénye nélkül: régi felvetett ágy, eredeti „vánkos"- és dunnahuzatokkal, régi „magos kaszonyi", fiókos „kaszny", guzsaly, asztal, tükör, régi dísztárgyak. Nagyon érdekes a bölcső, amelyben egy baba található- érdekessége, hogy a bölcső is és a babán látható ruhák, takarók is a tulajdonos gyermekkorából valók. Természetesen a bemutatott tárgyakat nem gyűjtötte, hanem – édesanyja révén - a saját tulajdonába kerültek.

Köszönöm a lehetőséget, hogy megnézhettem ezt a szobát, amely visszarepített az időben és a múltat varázsolta elém.

Dicséretes, hogy mai rohanó világunkban vannak, akik így megőrzik a régi emlékeket az utókornak, ezáltal talán soha nem merül feledésbe a múltunk. A látottakat a fotók hűen tükrözik.

Ha valaki rendelkezik hasonlóan berendezett szobával, és az újságban való megjelenéséhez hozzájárulna, szívesen meglátogatom.

Szöveg és fotók: **Bárány Bernadett**

Falumúzeumunk külső - belső megszépülése

Mint ismeretes Varsány Község Önkormányzatának adományozta a Dózsa György úr 24. szám alatti ingatlanát a néhai Szép Bözsi néni. Itt került berendezésre részben az örökül, részben a gyűjtött eszközök, tárgyak, régi bútorok segítségével a Falumúzeum. 2000-ben pályázati pénzből sikerült a tetőszerkezet felújítása, valamint a hátsó fal megerősítése. A 2002-es évben az önkormányzat szintén nyert egy pályázaton, így tovább folytatták a felújítási munkálatokat. Ezt a pénzt a gazdasági épület, illetve a ház és a gazdasági épület közötti vizesblokk kialakítására használta fel a hivatal.

Szép Veneczné könyvtáros munkája ez év májusában egy új feladatkörrel bővült. Ugyanis azt a feladatot kapta, hogy korhűen rendezze be a múzeumot az örökölt és gyűjtött anyagokból.

Ahogy megindult a munka sokszor fordultam, hiszen mindig volt valami új „dolog", ami a helyére került, szépültek a tárgyak, eszközök, bútorok, szobák.

Marikával a Falumúzeum mostani állapotáról beszélgettem, illetve, hogy milyen munka várt rá, milyen nehézségekkel kellett szembenéznie.

– *Hogyan is nézett ki belső elrendezését tekintve a Falumúzeum, amikor megkapta az új munkáját?*

– Az épület felújítása közben a bent lévő tárgyakat elvitték, és amikor visszakerültek az állapotuk megsérült. A padlótól a mennyezetig, a berendezéséig mindent helyre kellett állítani. A bútorokat takarítani, javítani, festeni, a ruhákat kimosni; a tárgyakat, képeket megtakarítani és a falra kellett felszögelni. Igaz, hogy a képek közül még néhány javítása vár, mert az üveg eltörött és kiesett a keretből. Ezek a képek még nem kerültek a helyükre.

– *Milyen változtatásokra került sor?*

– Az ablakok rácsokkal, szúnyoghálókkal lettek felszerelve. Erre azért volt szükség, mert nagyon vizes a föld és a falak, a bútorok penészednek. A tisztaszoba olyan állapotba került, mint a Bözsi néni idejében volt, sőt még bővítették is.

– *Milyen problémák, hiányosságok vannak még?*

– A konyha felszerelése egy kicsit hiányos, jelenleg egy konyhaszekrény, egy spanyolt és egy adományként kapott vízcsap található. Ezek a tárgyak is festésre és javításra várnak. A lakószoba berendezése is hiányosnak mondható. Még van pótolnivaló, igaz készítettünk egy nagyon régi felvetett ágyat.

– *Most, milyen berendezési tárgyra volna még szükség ahhoz, hogy ezek a hiányosságok megszűnjenek?*

– A konyhába szükség lenne még asztalra, székre és stelázsira, konyhai eszközökre. Szívesen fogadunk használható régi eszközöket, berendezési tárgyakat, amit otthon nem tudnak már hasznosítani, de így a falumúzeumban bemutatásra kerülnének.

Ahogy megudtam az érdemi munkák tavasszal folytatódnak, és akkora várják a hiányzó eszközöket, berendezési tárgyakat, ruhákat. De a legfontosabb ezeken kívül az idősebb emberek segítsége, hiszen ötleteikkel tökéletesebbé, korhűbbé alakítható a szobák berendezése. Valamint olyan emberek segítségét kérik, akik ismerik a múzeumban található eszközöket és tudják ezek működését. Reméljük, hogy a Marika által említett hiányosságok, problémák mielőbb megoldódnak és nemsokára megnyílhat Falumúzeumunk ajtaja a nagyközönség előtt is. Természetesen a Falumúzeum ebben az állapotában is, előre bejelentkezés útján látogatható. Mindannyiuk azt szeretnénk, ha minél többen látogatnának el hozzánk, és ezáltal az országban a falu jó hírnevét öregbítenék.

– *Az udvaron kívül még hány helyiség van a falumúzeumban és milyen a fűtésük?*

– A tornácon hátrafelé haladva érkezünk el az istállóhoz. Itt is vannak értékek, de ha benézünk egyenlőre nem tűnik másnak csak szemétkupacnak. Ezekkel a tárgyakkal én sem tudok mit kezdeni. Ezeket az kellene vinni egyenként az udvarra, és ott összerakni őket. Ha ez megtörtént látszik majd, hogy melyik az, amely hiányos, később ezek majd pótlása vagy javítása kerülnek. A hombár (gazdasági épület) és a pince üresen áll.

– *Vannak-e még további elképzelései, ötletei?*

– Igen. Az udvaron egy „féltetőt" kellene állíttatni, és ezalatt kerülhetnének bemutatásra a már most meglévő eszközök, pl.: a szövőszék, a vető, a kocsi, a szőlőprés, a szeszkavargó, valamint azok az eszközök, amelyeket az istállóból bemutatható állapotba hozunk. Aztán még szeretnénk bábukat is a lakóhelyiségekbe, amelyekkel a régi ruhák kerülnének bemutatásra.

– *Ez a sok munka kinek az érdeme? Kik segítették előre mikor?*

– Az ablakok rácsozását és szúnyoghálókkal való ellátását Mócsány Balázs és Varga Tibor végezte, valamint az hogy a nagykapu könnyen nyitható, az is az ő érdemük. Balázs a bútorok javításában is nagy segítséget adott. Ezen kívül a faluból sokan járultak hozzá a falumúzeum berendezéséhez, mint ötletekkel, munkájukkal, mint anyagok, ruhák adományozásával. Őket szeretném megemlíteni is, névsor szerint: Dani Ferencné, Dani Istvánné, Lehoczki Jánosné (Dózsa Gy. út), Lehoczki József (Tompa út), Pásztor Ferencné, Szép Józsefné és Szép József (József A. út). (Kaptunk tárgyakat a Harmos - Kiss házból is.) Külön szeretném kiemelni a felsoroltak közül Pásztor Ferencnét, akinek az irányítása, munkája, adományai nélkül nem értük volna el ezt az eredményt, amely most látható. Ezúton is köszönöm önzetlen segítségüket, mert nélkülük mindez nem valósulhatott volna meg. Ezek után is számítok segítő közreműködésükre.

Bárdy Bernadett

HÍREK A JÁTÉKKUCKÓ ÓVODÁBÓL

AZ ISKOLAÉRETTSÉGRŐL

Az óvodában lassan elérkezik az idő, amikor el kell dönteni, hogy gyerek szeptemberben megkezdje-e az első osztályt. Az óvodáinknak ki kell állítaniuk az óvodai szakvéleményeket, legkésőbb január közepéig.

A gyermek kora nem meghatározója az iskolaérettségnek. Az iskolára való alkalmasság egyidejűleg kívánja meg a gyermekek biológiai, intellektuális (értelmi) és szociális (közösségi) érettségét. Sokszor semmilyen külső jel nem mutat arra, hogy a gyerek iskolaéretté vált. Fontos jel lehet azonban, hogy kérdezősködik az iskolai életről, érdeklődik a betűk iránt, esetleg megtanulja kívül a nevét vagy a számokat.

Az alábbi felsorolás a teljesség igénye nélkül, vázlatosan nyújt áttekintést arról, hogy milyen ismeretek megléte fontos az iskolába készülő, nagycsoportos gyerekeknek:

- NEVÉNEK, KORÁNAK, LAKHELYÉNEK ISMERETE;
- SZÜLEI NEVE, FOGLALKOZÁSA;
- A TESTRÉSZEK MEGNEVEZÉSE ÉS FUNKCIÓJUK ISMERETE;
- TÉRBELI TÁVOLSÁGOK MEGÍTÉLÉSE, AZ IRÁNYOK ISMERETE SÍKBAN ÉS TÉRBEN;
- A SZÍNEK ISMERETE;
- AZ ESEMÉNYEK TÖRTÉNÉSI SORRENDJÉNEK ISMERETE;
- AZ ÉVSZAKOK MEGNEVEZÉSEI ÉS JELLEMZŐIK ISMERETE;
- A NAPSZAKOK ÉS A NAPIREND ÖSSZEFÜGGÉSEI, MEGNEVEZÉSE;
- SZÁMFOGALOM KIALAKULÁSA TÍZIG,
- TÖBB – KEVESEBB – UGYANANNYI FOGALMÁNAK ISMERETE,
- EGYENLŐVÉ TÉTEL;
- KIEGÉSZÍTÉS TÍZIG;
- SOROZATOK SZABÁLYAINAK FELISMERÉSE, FOLYTATÁSA,
- EGÉSZ – RÉSZ VISZONYA;
- MEGFELELŐ SZÓBELI KIFEJEZŐKÉSZSÉG, ÉRTHETŐ, FOLYAMATOS BESZÉD;
- A HALLÁSSAL FELFOGOTT UTASÍTÁSOK MEGÉRTÉSE ÉS TELJESÍTÉSE;
- FELADATTUDAT;

- FIGYELEMTARTÁS,
- RAJZAIBAN AZ ARÁNYOK MEGFELELŐEK, AZ EMBERFORMÁN A LÉNYEGES JEGYEK FEL VANNAK TÜNTETVE,
- ÖNKÉNTELEN EMLÉKEZETI BEVÉSÉS, FELIDÉZÉS;
- ÖNÁLLÓSÁG AZ ÖLTÖZKÖDÉSBEN, TISZTÁLKODÁSBAN, ÉTKEZÉSBEN;
- MEGFELELŐ KÖZÖSSÉGI MAGATARTÁS, A VISELKEDÉS ALAPVETŐ SZABÁLYAINAK ISMERETE.

A szülők mérlegelhetik ezek alapján, hogy a gyermekük eleget tesz-e ezeknek az alapvető követelményeknek.

Melinda óvónéni
Csanpáné Dékány Melinda

AMIT AZ EURÓPAI UNIÓRÓL TUDNI ILLIK

Kis törté nelem

Az európai integráció több állomásán kívül a 2000-ben létrejött Nizzai Szerződéssel folytatódik uniós tájékozatásomat. A Nizzai Szerződés során az Egységes Európai Okmány, a Maastrichti Szerződés és az Amszterdami Szerződés uniós - számos intézményi változást vezetett be. A szerződés legfontosabb célja az volt, hogy az Európai Unió intézményi képezetét felkészítse az Unió bővítésére. A tizenkét tárgyalt országgal folytatott csatlakozási tárgyalások folyamán világossá vált, hogy az intézményi reformokat 2002 végére végbe kell vinniük.

Az Európai Unió intézményeiben beavatkozásokat változások következtében vannak:

- szavazási folyamat a Miniszterek Tanácsában: a minősített többségi szavazás rendszere 2005-ben megváltozik, az új rendszerben a döntéshozási folyamatban a tagállamok népessége nagyobb súllyal fog szerepelni;
- az Európai Parlamenti helyek elosztása: oly módon, hogy elegendő legyen a jövőbeni 27 tagállamnak;
- Bizottság: 2005-től az Európai Bizottságnak minden egyes tagállamból egy tagja lesz, egészen addig, amíg az Unió tagállamainak száma elérí a 27-et;
- az Európai Bíróság reformja: munkájának megkönnyítése, fejlődés és szakvéleményezés elősegítése.

A Nizzai Szerződést ratifikálni kell mind a tizenöt tagállamban. A ratifikációs folyamat országról országra különbözik. A legtöbb ország hagyományosan, a Parlament által ratifikálja, néhány pedig népszavazással fogadtatja el a fontosabb szerződéseket. Írország 2001 júniusában népszavazást tartott, amely során a lakosság a Nizzai Szerződés ellen szavazott.

A Nizzában elfogadott intézményi reformok csupán egy elemét alkották azoknak a változásoknak, amelyeken az Uniónak át kell esnie a bővítési folyamat megvalósítása érdekében. Másik kulcsfontosságú lépés volt az Agenda 2000 politikai reformcsomag, melyről 1999-ben, Berlinben született döntés. Jelenleg a legfontosabb feladat a csatlakozási tárgyalások befejezése a tárgyalt országokkal. 2001 júniusában az Európai Unió vezetői meghatározták azt a célt, hogy az Unió első új tagjai részt vegyenek a 2004 júniusában tartandó Európai Parlamenti választásokon.

A KOPPENHÁGAI CSÚCS 2002. december 12-13. Itt vált világossá, hogy a tíz tagjelölt ország 2004. május elsejével csatlakozik az Európai Unióhoz.

A HÉLSINKI - A CSATLAKOZÁSI SZERZŐDÉS ALÁÍRÁSA 2003. április 16. Magyarország és tizenkilenc 9 tagjelölt ország aláírta a csatlakozási szerződést.

2004. május 1-jén az alábbi 10 ország csatlakozott az Európai Unióhoz:
Ciprus, Csehország, Észtország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Magyarország, Málta, Szlovákia, Szlovénia

PLAKÁTRAGASZTÓ: Halasi Zoltánné

A téli szünet

A szünet első napja 2004. december 18. (szombat), a szünet utáni első tanítási nap 2005. január 3. (hétfő).

Reméljük, hogy mindenki boldogan és eredményesen tölti el ezt a két hetet.

KÖZELEDIK A FÉLÉV

2005. január 21-én befejeződik a 2004/2005. tanév 1. féléve. A féléves bizonyítványokat február elején osztjuk ki.

Még van idő „gyűjteni" a jobb eredményekért. ☺

Ünnepelünk

Az iskolánk december 16-án, csütörtökön 15^{00} órakor ünnepli a karácsonyt a 4. osztályos tanulók műsorával.

Az iskolai ünnep után 17^{00} órától az időseknek kedveskedünk a karácsonyi műsorral.

JÓTÉKONYSÁGI BÁL

A már tradíciónak számító bálunkat 2005. január 29-én, szombaton rendezzük meg.

Mindenkit szeretettel várunk!

FARSANG

Alig hogy elmúlik a karácsonyi ünnep, már is kezdődik a bohókás jelmezesek felvonulása.

Az iskolai farsangot 2005. február 4-én, pénteken rendezi meg a 8. osztály.

Nyelvünkről és versmondó versenyről

Az idén november 17-én rendeztük meg a helyi versenyünket. Ez a verseny a Magyar Kultúra Napjára rendezett megemlékezésnek az előzménye. Minden versenyző kiválóan felkészült, a zsűrinek nagyon nehéz dolga volt.

Az eredmény a következő képpen alakult:

ALSÓ TAGOZAT				FELSŐ TAGOZAT			
VERS		ÉNEK		VERS		ÉNEK	
1. Szép Dávid	3. osztály	1. Szeles Szilvia		1. Lehoczki Péter	7. osztály	1. Szita Dávid	
2. Berki Andrea	4. osztály	2. Bocskay Kinga	3. osztály	2. Király Ádám	5. osztály	2. Tóth Dalma	7. osztály
3. Parcze Mercédesz	1. osztály	3. Bárány Viktória		3. Lenner Mónika	8. osztály	3. Kremper Kornél	
4. Tusizmadia Zoltán	4. osztály			4. Adamik Márta	5. osztály		
5. Lehoczki Szilveszter	2. osztály			5. Bárány Bianka	8. osztály		

Minden versenyzőnek gratulálunk!

Községünkben 2004. október 3-án ünnepeltük falunk védőszentjét, Szent Mihályt. Már tradicióvá vált, hogy szüreti felvonulásnak, és műsornak kell lenni. A képekkel ízelítőt adunk a nap hangulatából.

A zászlóval előre

A hazmadikos szőlőkosaras lányok

A kisbíró színre lép

A bíró és neje

Szőlőkosaras ifjak

A boristen és alattvalói

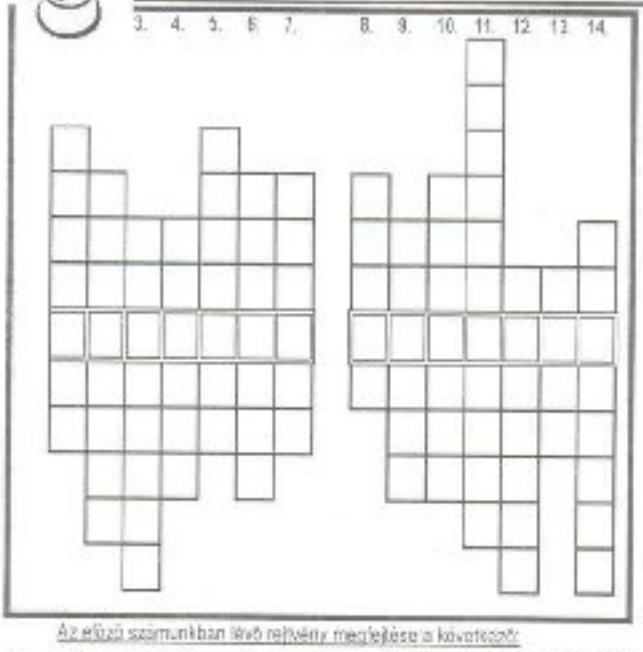
Az ünnélikes lipyik

A menetet elzárók

REJTVÉNY

Tavaly karácsonykor volt szerencsém a Madách Színházban megtekinteni az Árac pénze című musicalt, amelyet Müller Péter egy angol író a Karácsonyi ének című regényéből írt zenés színdarabra. A regény írója éles szemű megfigyelő volt, akinek stílusát a humor, a szatíra és a pátosz utánozhatatlan keveréke jellemzi, és amelyet Müller Péter nagyon ügyesen ki is használt. A megfejtés az angol regényíró neve.

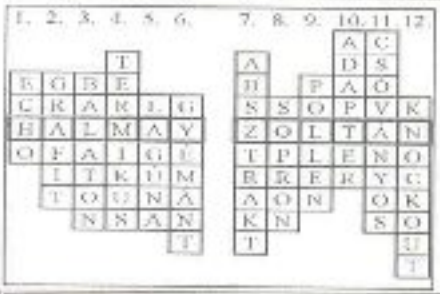
Meghatározások:

1. Mocsom zenés, tárcsos színpadi műfaj; az operett összes, rockos változata.
2. Gyakorlásra tanító tantárgy.
3. Párosan(ként) táncolt táncok és dalok neve.
4. Kalifornia felfedezője.
5. A vakok tapintható írásának feltalálója.
6. Gyorsan, élesen elhadandó.
7. A szénszálas izzólámpa feltalálója.
8. Az erdélyi magyar vármegyék élén álló vezetők méltósága.
9. A zajtalan gyufa feltalálója.
10. Ezüstfehér, a lángot téglavörösre festő alkáliföldfém.
11. A társaságban jól viselkedő, jó modorú személy jelzője.
12. A múzsák szárnyas lova.
13. Föld alatt élő, gonosz, púpos törpe.
14. Szomyalország latin neve a középkorban.

Jó rejtvényfejtést!

A megfejtéseket 2005. február 28-ig névvel és címmel ellátva a Polgármesteri Hivatalban kihelyezett urnába szíveskedjenek behelyezni.

Az előző számunkban lévő rejtvény megfejtése a következő:

A rejtvény írásánál tévedtem, mert a rejtvény megfejtésében szereplő HALMAY ZOLTÁN nem egy, hanem kedő aranyal tért haza az Olimpiáról. A félreértésből adódó miatt mindenkitől elnézést kérek.

A szeptemberi számunk rejtvényére sajnos meglepően kevesen küldték nyolc volt helyes, amelyből három nevet sorsolunk ki.

A szeptemberi számunk rejtvényének helyes megfejtői:

Báránkó Mária, Petőfi út; **Csomós Melinda**, Béke út; **Szép Melinda**, Ady Endre út.

A nyertesekhez gratulálunk! Nyereményüket Bötyi Sándor szerkesztőnél vehetik át a Hunyadi Mátyás Általános Iskolában.

Bötyi Sándor

Tisztelt Ügyfeleim!
Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tájékoztatom Önöket, hogy
Dr. Czudar Sándor ügyvéd
Szécsény, Rákóczi u. 65. szám alatt
(a rendőrséggel szemben) található irodája
új, telefonos elérhetőséggel rendelkezik.
Az iroda - ahol a hét minden
munkanapján állunk az Önök
rendelkezésére - telefonszáma:

32/370-050

Dr. Molnár Arnold
alkalmazott ügyvéd

20/ 823-10-91

Meghívó

Mint minden évben, most is megemlékezünk a falunkban élő idősekről. **2004. december 16-án 17 órára** várunk minden nyugdíjas éveit töltő varsányi lakost a Művelődési Házba, ahol az általános iskola 4. osztályos tanulói karácsonyi műsorral, az ifjúság egy kis vidám jelenettel és a Polgármesteri Hivatal vendéglátással várja a falu előbb született bölcseit.

Minden kedves olvasónknak Békés Karácsonyt és Sikerekben gazdag Boldog Új Évet kíván a szerkesztőség!

Varsányi Hírlap: Megjelenik háromhavonta 600 példányban.
Főszerkesztő és felelős szerkesztő: ifj. Bátyi Sándor
Az újság szerkesztői:
Kiss Zoltán Polgármester Úr; Bárány Bernadett; Halasi Zoltánné; Bobályné Maruska Rozália; Kiss István